

диото своя синъ, който днесъ е началникъ на българската войска. Радиото предаваше отъ София Богоявленския парадъ на площадъ Александъръ Невски.

Дъщерята на Баца Кира, най-малката — Димитричка, както поетътъ си я нарича, имаше мъжественъ видъ. Тя носеше черни дрехи, черна кърпа и чехли отъ алено кадифе. Помни хубаво своя баща, който увисна на бѣсилото за свободата на България. Писателятъ остави заветъ за новитѣ поколѣния: „Блазе му, който стори трудъ за общо добро — неговото име не ще остане забравено отъ потомцитѣ!“

— Баща ни бѣше по ръстъ срѣденъ човѣкъ, съ коса черна като смола. Помня го вечерно време — седналъ предъ кжщи загриженъ, мисли нѣщо — само лулата му свѣтулка въ тъмнината. У дома по ония времена идѣха много комитетски хора. Веднажъ пристигна Стефанъ Стамболовъ. Вечерята на трапезата той запѣ:

Ако искашъ правда,
ако искашъ редъ...

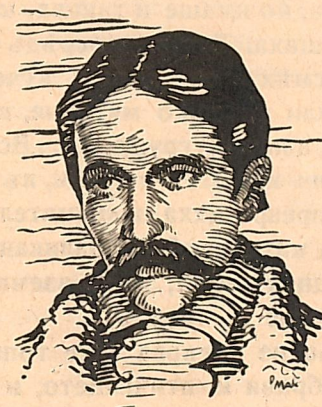
Бѣше буйно, но слабо момче. Тогава чухъ какъ си приказваха за единъ боленъ учителъ отъ Голѣмо Еларе: — Дай му, Боже, да умре тамъ, дето трѣбва, а не тука отъ невѣрна болестъ! — Често ни бѣше гостенинъ отецъ Матей Преображенски, много бѣше веселъ и разговорливъ. У дома се отбиваха

всичкитѣ мъже, които ходѣха по комитетска работа. Пристигаха все като търговци, продаваха разни дреболии. Веднажъ отидохме на лозето. Баща ни бѣше седналъ на единъ камѣкъ. Ненадѣйно той стана, вдигна камѣка и ни попита:

— Деца, расте ли трева подъ този камѣкъ, има ли животъ?

— Нѣма! — отговорихме ние.

— Запомнете ми сега думитѣ. Както този камѣкъ е натисналъ зе-

мята, тъй натиска робството българския народъ. Нѣма животъ за насъ, додето не махнемъ камѣка.

Вечерята, презъ 1876 година, когато бунтовницитѣ напустнаха селото и потеглиха къмъ Дръновския манастиръ — валѣше дъждъ. Баща ни и чичо попъ Харитонъ тръгнаха неочаквано. Виждамъ ги сега предъ очитѣ си (сълзи напълниха очитѣ на баба Димитра). Баща ни цѣлуна всичкитѣ наредъ. Каза ни, че може вече да не се върне — всичко се случва, но ние